

Sygn. akt V KK 352/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **T. S.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 25 września 2018 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...]

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2018 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 listopada 2017 r., wniósł obrońca skazanego. Zarzucił mu:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. przez nienależyte uzasadnienie wyroku, w szczególności brak wyjaśnienia dlaczego postawiony w apelacji zarzut obraży art. 156 § 1 pkt 2 k.k. został uznany za niezasadny, co wskazuje, że Sąd II instancji nie rozważył prawidłowo tego zarzutu i wyrok Sądu Rejonowego nie został poddany prawidłowej kontroli instancyjnej;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przez utrzymanie w mocy wyroku skazującego oskarżonego za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w sytuacji, gdy w opisie czynu nie ujęto kompletu znamion czynu zabronionego, a mianowicie okoliczności, które dotyczą zamiaru oraz z jaką jego postacią ten czyn zabroniony miał zostać popełniony – z zamiarem bezpośrednim czy też zamiarem ewentualnym.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jako bezzasadna w stopniu oczywistym podlegała oddaleniu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Rozpocząć należy od przypomnienia, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona jedynie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego. To po stronie skarżącego leży przy tym obowiązek wykazania, że doszło do podnoszonego przez niego naruszenia prawa w rzeczywistości i że mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To przypomnienie jest istotne z uwagi na charakter postawionych w niniejszej kasacji zarzutów.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji wskazać trzeba, że Sąd odwoławczy trafnie ustosunkował się do zarzutu apelacji obrońcy podnoszącego obrazę art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przez to, że opis przypisanego skazanemu czynu nie zawierał wszystkich znamion tego przestępstwa, w szczególności z uwagi na to, że z opisu tego nie wynikało, aby oskarżony obejmował swoim zamiarem spowodowanie jakiegokolwiek ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej. Wszak Sąd drugiej instancji wywiódł wyraźnie, że przestępstwo z art. 156 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Podniósł nadto, że T. S. użył noża o długości ostrza 20 cm i zadał uderzenie w „okolice lewej łopatki”, a więc w miejsce, gdzie

znajdują się ważne dla życia organy. Tym samym skazany nie miał dokładnego obrazu wszystkich następstw swego działania, ale działał ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy, jakiej doznać musiała w wyniku jego zachowania pokrzywdzona. Jak dalej słusznie podkreślił Sąd Okręgowy, powyższe przesłanki wynikają z opisu czynu i nie ma znaczenia okoliczność, że nie wskazano w nim wprost, iż oskarżony działał w zamiarze jakiegokolwiek ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co podnosił obrońca w apelacji, skoro skazany działał umyślnie. Wystarczy, przy tym postać zamiaru ogólnego, do którego odwołał się Sąd Okręgowy.

Tym samym prawidłowej kontroli odwoławczej dokonał Sąd drugiej instancji. We właściwy sposób odniósł się do omawianego zarzutu, o czym przekonują jego wywody zawarte w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które tu przywołano. Z tymi wywodami raz jeszcze bezzasadnie polemizuje obrońca, podnosząc brak wskazania w opisie czynu, czy skazany działał w sposób umyślny, z zamiarem choćby ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Zauważyć więc trzeba, że o umyślności świadczy już sama kwalifikacja przestępstwa z art. 156 § 1 k.k., które – co podnosił już Sąd Okręgowy – może zostać popełnione wyłącznie umyślnie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się zasadnie, że skoro przestępstwo z art. 156 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie, w tym także z zamiarem wynikowym, to sprawca musi obejmować swą świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swym zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, z tym jednak, że sama postać ciężkiego uszczerbku nie musi już być sprecyzowana w jego świadomości, gdyż zamiar ten może przyjąć postać tzw. zamiaru ogólnego (zob. np. wyrok SN z dnia 13 stycznia 2011 r., II KK 188/10, LEX nr 730483, zob. też postanowienie SN z dnia 10 listopada 2011 r., III KK 216/11, LEX nr 1101671). Ma przy tym rację obrońca wskazując, że w wyroku skazującym należy określić zarówno to, czy czyn popełniono umyślnie, czy też nieumyślnie, a w razie umyślności podać postać zamiaru, z jakim sprawca działał, z tym jednak, że od dawna przyjmuje się również, iż na zamiar sprawcy może też wskazywać opisany w przypisanym czynie sposób jego działania, np. kilkakrotne uderzenie, znaczna siła ciosu w określone miejsce czy rodzaj

użytego narzędzia (zob. np. przywołany wyrok SN z dnia 13 stycznia 2011 r., II KK 188/10 i wskazane tam judykaty, czy postanowienie SN z dnia 20 marca 2014 r., III KK 416/13, LEX nr 1444607). Przyjmowanie zatem tzw. zamiaru ogólnego przy przestępstwie z art. 156 § 1 k.k., wymaga, aby zamiar sprawcy obejmował nie jakiekolwiek naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, ale w aspekcie choćby ewentualnym ciężki uszczerbek na zdrowiu, w tym wynikający np. ze sposobu jego działania. W sprawie niniejszej nie ma jednak wątpliwości, że opis przypisanego przestępstwa wskazuje na tak rozumiany ogólny zamiar spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Tym samym rację przyznać należy Sądowi drugiej instancji, który dokonał prawidłowej kontroli odwoławczej w tym zakresie. Omawiany zarzut kasacji uznać więc trzeba za oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się zaś do drugiego zarzutu, wskazać trzeba, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 156 § 1 pkt 2 k.k., skoro nie stosował tego przepisu, lecz jedynie kontrolował w tym zakresie orzeczenie Sądu pierwszej instancji. Zarzut ten stanowi w istocie ponowienie zarzutu pierwszego kasacji, poprawnym byłoby zatem niemultiplikowanie zarzutów dotyczących tożsamej kwestii. Zauważyć przy tym trzeba, że brak jakoby ujęcia postaci zamiaru w opisie czynu, na który wskazuje w ramach omawianego zarzutu kasacji obrońca, podnosząc obecnie naruszenie art. 156 § 1 pkt 2 k.k., w apelacji stanowił o obrazie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Wszystko to świadczy o tym, że zarzut ten jest całkowicie niezasadny.

Mając to wszystko na uwadze, kasację tę uznać należało za oczywiście bezzasadną.